

Hálaadó Harangszó

2006. december 25. AZ ÁCSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA VII. évf. 4. szám

“Ímé hirdetek néktek nagy örömet...”

Olvasandó: Lukács 2,10-11

Nem tudom megmagyarázni, hogy mi és hogyan és pontosan miért történt - csak hirdetni tudom: megszületett a Krisztus! A Messiás. A világ Megváltója. Pedig sokat gondolkodtam, s bizonyára sokan gondolkodunk, töprengünk a kérdéseken. De meg kell elégednünk azzal, hogy ha az esemény nem is érthető teljesen, nem magyarázható fölényes bölcsességgel, nem állja meg a helyét a tudományos vitákban, - akkor is van, amit pontosan tudunk róla: hirdethető! El lehet mondani, és ahol elhangzik, ott örömet kelt, új életet, új világot nyit.

Ímé, **hirdetek** néktek nagy örömet - mert Isten cselekedetei hirdethetőek. Tanúbizonyságai a mennyei angyalok, akik maguk lettek a hír hordozóivá. Akik oly sokat jártak addig is Isten választott embereihez, hozták az Úr akaratát, mondták a parancsát, hirdették ítéletét vagy épp megismertették terveit. Most mégis örömmel, énekszóval és seregestül jönnek. Hogy hirdessék az örömet. Mind részese akart lenni a hír világba eljuttatásának. Szinte tülekedtek a betlehemi mező felett, szinte versengtek azért, hogy elmondhassák, hogy ők is ott lehessenek. Ők sem foghatták fel, mi is történt valójában: angyali létben, mennyei létben felfoghatatlan, mit is jelent emberré lenni. De hirdették a tényt: megszületett! Szívből, örömmel, teljes boldogsággal jöttek és tettek bizonyosságot arról, hogy az Ige testté lett. Nem tudom megmagyarázni a karácsony csodáját, de nem is akarom. Ám szeretnék csatlakozni az angyalokhoz: hirdetni, hogy megtörtént! A hit számára ennyi elegendő. De hiszem, elég ott is, ahol eddig nem volt hit. Ez a hír elég ahhoz, hogy hit támadjon a nyomában. Tudom és meggyőződése, hogy a

Krisztusról szóló hír felér bármely világhíradó szenzációjával. Sőt, ezerszer több annál! Ezért nem akarok kimaradni a hirdetői sorából! És te csatlakozol e hozzám? Hozzánk? Te nem akarsz-e “angyala” lenni az ünnepnek? Csak annyit kell tenned ehhez, hogy hirdeted: megszületett a Messiás!

Ímé, hirdetek néktek **nagy örömet** - mert hidd el, hogy örömet fakasztasz vele sokak szívében. A bánat tövisei helyett az öröm illatos kertjét fakasztod. Kérdezed: hogyan? Hogyan lehet a Krisztus-hír öröm a bánat helyett, vigasztalás a gyászban, könnyben, sírásban? Igen, a Krisztus-hír örömhír! Mégpedig az egyetlen igazi, megdönthetetlen és kiforgathatatlan örömhír. Minden szava örömet fakaszt azokban, akik éheznek és szomjúhozzák az igazságot - mert igazság! Minden krisztusi gyógyítás híre a reményt hozza el a betegek és szenvedők millióinak. Minden megaláztatásának híre új erőt ad a megalázottaknak, az elnyomottak, kisémmizettek egyre bővülő seregének. Minden ígéretének híre békességet hoz a békétlen, reménytelen, senkinek szavában nem bízó emberiségnek. Sőt, még halálának híre is örömet fakaszt a bűn gúzsába kötötteknek, hiszen ez a halál volt az a drága áldozat, amelyért Isten újra ránk tekint és megbocsát.

Igen, a Krisztus-hír örömhír. Örömhír az, hogy megszületett, aki mindezt elhozta nekünk. Nem akarok és nem tudok magyarázkodni, nem akarok győzködni és vitatkozni, - én csak hirdetni akarom. Ezen az ünnepen ne várjatok tőlem mást vagy többet, csak ennyit. Ímé, hirdetek néktek nagy örömet!

Gerecsei Zsolt
lelkipásztor

ISMÉT ELSZALADT EGY ÉV

Fiatal korban hosszúnak, de az én korosztályomnak már nagyon rövidnek tűnnek az esztendő. Ahogy öregszen, öregszen, egyre fogy a tervünk, azt is éppen elég teljesíteni. Persze nem panaszkodni akarok, mert az évek nem múltak el események nélkül. Visszatekintve a korábbi évtizedekre, láthatom, az élet soha nem állt meg, haladni kellett vele családban is, tágabb környezetben is. Ezekben voltak vegyesen jobbak, amikre szívesebben emlékezem, kevésbé jók, melyeket jobb lett volna elkerülni. Gondolataimat a gyülekezeti élet köré csoportosítva elmondhatom, hogy abban is előfordultak kevésbé jó emlékű szakaszok, de az Úr eddig megsegített bennünket. Ezt a segítséget kell kérnünk naponta, és hittel, bizakodással dolgoznunk, hogy a segítség cselekedeteinkben is megvalósulhasson. Ebben a szellemben, lélekben megnyugodva indultunk a 2006-os esztendőnek.

A februári napsütésben úgy éreztük, itt a tavasz. A temetőnk déli felében csúnyán elburjánzott orgona- és egyéb fák alkotta besűrűsödött bozót valamennyi gyülekezeti tagunk szemét bántotta. Ennek megszüntetésére kínálkozott egy lehetőség, ezt igyekeztünk erőnkhez mérten megragadni a presbitérium döntése szerint. A megbízott vállalkozó jó munkát végzett, átmenetileg szép, tiszta lett a terület. De tavasszal a levágott növények gyökérzetéről új hajtások sarjadtak. A növekedést vegyszerezéssel próbáltuk megakadályozni. Vegyszerezésünk hatékonyságát azonban az időjárás minimálisra csökkentette. A sarjak eltávolítására azóta elég sok időt és energiát fordítottunk, de az a várható sikeres befejezésig még rengeteg további munkát igényel. Sok testvérem végzett ott önként irtást, lombgyűjtést; éppen azt, amit kellett. Arra gondolok, közösségünkben alig lehet család, akinek hozzátartozója ne nyugodna a temetőben. Kérem, akinek ereje, ideje engedi, akár szervezett időpontban, akár egyébkor segítsen a sűrűn növény hajtások levágásában.

A temető első része lényegében megtelt. Újsírhelyeket rövidesen csak a tisztítással felszabadított területen nyithatunk. Az e témában készült tájékoztatót több újságban közzé tettük, a temetőben pedig több helyen általunk elhelyezett tájékoztató táblán olvasható. A rend, az áttekinthetőség kialakítása érdekében elkezdtük a sírhelyek, síremlékek nyilvántartásba vételét. E sok és pontosságot követelő munkával is szeretnénk mielőbb elkészülni.

Gyülekezeti életünkben nem csak fizikai munka végzéséről számolhatok be, hanem egyéb területeken tett előbbre lépésekről is. A hagyományok szerint vasárnaponként délelőtt és délután istentiszteleten vehetünk részt. Minden hónap utolsó vasárnapján és kettes ünnepek másnapján a Pénzásásban, a Jókai Mór Általános Iskola egy tantermében is tartunk istentiszteletet. Ősztől tavaszig szerdánként bibliaórákat

tartunk. Rendszeres az iskolai hittan oktatás mindkét (Gárdonyi és Jókai) általános iskolában; ettől a tanévtől a községi Óvodában is. Megtörtént a konfirmációra történő felkészítés, természetesen a konfirmáció is. Az utóbbi időben a házasságkötésre jelentkeztettek részére Nagytiszteletű Urunk több alkalommal házasságra előkészítő foglalkozásokat tart a jegyeseknek.

A hittanos gyerekekkel a nyári szünetben is több időpontban szerveztünk közös együttléteket. Tanérvzáró játékos napon voltunk együtt a Malom-tó mellett. Több napos hittanos tábor tartottunk a parókián, utolsó napján Bábólnára is átutaztunk megtekinteni a nevezetességeket. Ezeken az említett napokon asszonytestvéreink gondoskodtak a finom ételekről. Részt vehettek még hittanos gyermekeink a részükre szervezett zirci kiránduláson és a balatoni nyári táborban is. Több alkalommal játszóházat szerveztünk részükre, egy-egy ilyen foglalkozáson ajándék készítésére is sor került.

Ősztől vasárnap délelőttönként Nagytiszteletű Asszonyunk a gyülekezeti teremben gyermek-istentiszteletet tart. Kisgyermekével ebben az időpontban egy-egy nőtestvérünk foglalkozik. Más nőtestvéreink pedig minden alkalommal otthonukból hozott süteményekkel, italokkal kedveskednek a templomból, gyülekezeti teremből az istentisztelet befejezése után kiérkező gyermekeknek.

Mi, felnőttek, két kiránduláson vettünk részt. Budapesten volt az első. A Nemzeti Múzeumban megtekintettük az Oroszországból hazakerült sárospataki könyvekből készült kiállítást, majd ellátogattunk a Teológiai Egyetemre, a Ráday Könyvtárba és a Biblia Múzeumba. Második kirándulásunk három főbb állomása: Vác, Nagybörzsöny, Lábatlan volt. Egy autóbust megöltő létszámmal részt vettünk a REND (Református Egyházi Napok) kaposvári rendezvénysorozatán. Képviseltük gyülekezetünket a presbitéri konferencián, a diakóniai konferencián, két lelkesbeiktatáson, testvér-gyülekezeti hálaadó ünnepségeken. A korábbi évek gyakorlatának megfelelően ebben az évben is igyekeztünk segíteni a dunaalmási rászoruló gyermekeken.

Énekkarunkkal a nyári szünet kivételével egész évben tartjuk a próbákat. Szolgálunk időnként istentiszteleteken, részt vettünk az egyházmegyei énekkari találkozóon és a Reformátusok világtalálkozóján túlsó Komáromban. Asszonykórusunk – mint a korábbi években is – rendszeresen részt vett szolgálatával temetéseken.

Júniusban Hitünk könyvei címmel kiállítás nyílt egy hetes időtartamra gyülekezeti termünkben.

„Újulatok meg...” címmel ünnepi hétre került sor gyülekezetünkben október 23-31.-e között. Ünnepi istentisztelettel és Herczeg Lajos emlékművének felavatásával kezdődött. Utóbbi a Polgári Kör és a Református Egyház közös szervezésében történt. Több ünnepi istentiszteletet tartottunk e héten, koszorúztunk a

temetőben. Történelmi lecke címmel azonos című könyvét mutatta be a szerző: dr. Nagy Sarolta. A reformációi istentiszteletet követően Templomunk és gyülekezetünk évszázadai címmel készített állandó tábló megnyitóbeszédét dr. Alföldi Kálmán tiszteletbeli presbiterünk tartotta.

Meg kell említenem, hogy az év folyamán felújítottuk a templomtorony villamosvezeték hálózatát, megoldottuk a templom külső megvilágítását, megjavítottuk a toronyórát. Sokat fáradoztunk a pénzárszási épületünk romjainak eltüntetésért is.

Évek óta terveztük, hogy templomunk történetéről a hozzánk látogató vendégek, turisták részére képes ismertetőt készítsünk. Ebben az évben megoldódott a tervünk, az ismertető magyarul, németül és angolul áll az érdeklődők rendelkezésére.

Egyházi életünkről, múltunkról és jelenünkről gyülekezeti lapunkban, a Hálaadó Harangszó hasábjain is tájékoztatjuk gyülekezeti tagjainkat és az érdeklődőket. Egy év óta mi is bekapcsolódtunk a Hét Határ hitéleti havilap terjesztői; olvasói és esetenként írói körébe is.

ÁCSI REFORMÁTUS TEMETŐK

Az Árpád-kori templom melletti temetőt a Révkomáromból való visszatelepülés utáni legelső időkben egy rövid ideig még használhatták az ácsiak. Tóth Pál prédikátor feljegyzése szerint a visszatelepülők valamennyien reformátusok voltak. A templom újjáépítése - egy Kristóf nevű kőműves közreműködésével -, a falu házainak felépítésével együtt túl nagy feladatnak tűnik. Elképzelhető, hogy még elődök sírjaira is találtak a templom körül. Ez a korai temető úgy alakult ki, hogy István király nemcsak a templomok építését rendelte el (tíz falu-egy templom), hanem ugyanezen idő óta kötelezővé lett a templomba és annak közvetlen környezetébe való temetkezés. Így nem szűnik meg az élők és a holtak közti kapcsolat.

Az 1330-as évek budai zsinata előírta, hogy az emberek oda temetkezzenek, ahol elődeik vannak eltemetve. Hogy ezt a szokást tartották-e az ácsi visszatelepülők, nem tudjuk. Azt sem, hogy ez mennyire volt még élő hagyomány.

Később, amikor a temető a templom mellől "elköltözik", úgy jelölik ki új helyét, hogy az a település lehetőleg minden lakott pontjáról, de a templomtól feltétlenül látható legyen. Az elhalthoz fűződő lelki-gondolati ok ugyanaz, mint említettük az Árpád-kori temetőnél: nem szűnik meg az élők és holtak közti kapcsolat. (Jól látható ez a domboldalra kijelölt temetőknél, ahol erre lehetőség volt.)

Nem járunk messze ettől a lehetőségtől, ha az első tisztán református ácsi temetőt figyeljük. Amikor egy reform-kori ácsi úrbéri perhez csatolt 1836-os kéziratos térképet nézünk, akkor a már nem használt temetőt az Ady Endre út - Igmándi út - Temetősor által bezárt négyszögben látjuk jelölni úgy, hogy annak mintegy északnyugati

Persze állandóan van tennivaló, egy-egy feladat megoldása rendszerint újabbat hoz maga után.

Köszönetet mondok mindazoknak, akik a felsorolt és a felsorolásból kimaradt munkákat elvégezték, végzésében támogatást nyújtottak, bármilyen segítséssel közreműködtek, hogy gyülekezetünk tovább fejlődjön. Megköszönöm az adójuk 1%-ával támogatást nyújtók segítségét, higgyék el, nagy szükségünk van rá.

Meghatottan keresem a szavakat soraim végén, emlékezem azokra a testvéreimre, akik évközben elhunytak, közöttük két kiemelkedően sok egyházi munkát végző Szabó Gyula és Ódor Béla presbiterekre. Valamennyiük hiányával szegényebbek lettünk.

Végezetül legfőbb segítőnknek, a mi Urunknak mondok nagy hálával köszönetet, hogy egész évben segített bennünket. Kérem, továbbra is segítsen, áldja meg jókívánságomat, mellyel áldást kérek minden testvéremre, áldásával kérek Testvéreimnek lelkiekben gazdag karácsonyi ünnepeket és boldog új esztendőt!

Sebestyén Miklós
gondnok

kétharmadát foglalta el. A temető területe a jobbágyfelszabadítás utáni birtokrendezés (Ácson 1863-64-ben történt) idején a térképen már nem látható. Ezt a temetőt a 17. század első felében nyithatták meg. A 18. század elejéig lehetett használatban. Síremlék erről a területről nem maradt fenn. A temetőt kaszálták, az itt növekvő fákat elárverezték. Hasonlóan a kaszálni jogot is. A falunak ez a része a 19. század végén és a 20. század elején épült be.

Az utolsó temetésekkel valószínűleg már párhuzamosan alakították ki és vették használatba a hatalmas, Igmándi út jobb oldalán fekvő temetőt. Ennek eredeti nagysága a jelenleg már felszámolt református Ótemető és a mai katolikus temető együttesen. Ugyanis ebből az eredetileg egységes területből hasította le az Eszterházy-uradalom - a község legnagyobb birtokosa - a mai katolikus temető teljes nagyságát. Ez 1765-ben történt. A katolikus temető nyugati oldalán lévő szántót az 1863-64.-iki birtokrendezés folyamatában - még a lezárás előtt! - szerezte meg a katolikus egyháznak Komesz József plébános. A reformátusok sokáig küzdöttek elvett temetőjükért. (Részletesen lásd: Alföldi Kálmán, Ácsi Hírek 1996. dec.) Azonban hiába. Az eredménytelenség láttán nyitottak kaput az Igmándi útról. Előbb a mai 1848-as emléksírnál, majd amikor a 19. század közepén a temető déli irányba megnagyobbították, akkor itt alakították ki a második kaput.

Az eredeti temető sírjai kelet-nyugati tájolásúak voltak, a későbbi részben északnyugat-délkeleti irányúak. Itt jelentős nagyságú, igen igényes faragású sírkövek álltak még a felszámolás előtt is. Eltűntek. Erre a részre még 1945 után is voltak visszatemetkezések.

1981-ben az egész temető területén 137 ép, vagy már csak csonka kő síremléket számoltam össze. Csere

Terézia, volt református tanítónő még sírversekre is emlékezett. A régi gondnokok sírkövére felvésték, hány évig volt az elhunyt "az eccla hű őrállója". A temető teljesen szabálytalan felszámolása földgyaluval 1989 kora őszén történt meg.

Jelenlegi temetőnk megnyitása szép ünnepély keretében 1879. szeptember 12-én történt. Az első eltemetett ekkor Rév János volt a déli sarokban.

A temető helye korábban a község legkedveltebb kendertermelő helye volt. Innen kapta ez a rész a Kenderláb dülő elnevezést. Volt itt területe a református egyháznak is, másoknak is. A nem egyházi részeket a presbitérium megvásárolta, így alakult ki a temető mai területe. Az első bejárata a délnyugati részen volt. A jelenlegi kapu, az u.n. "második kapu" akkor nyílt meg, amikor a déli részen a temetkezési helyek elfogytak.

Eleinte akácfával vették körbe a temetőt, de a környező gazdálkodók gyakori kérése volt, hogy botolják magasra a nagy fákat az árnyék miatt. Emiatt az egyház a mutatóssabb és odaillőbb vadgesztenyével ültette be.

Az Árpád-kori szabályokon kívül említjük még meg, hogy Mária Terézia a temetők körülárkolását vagy bekerítését írta elő. Arról olvashatunk a régi írásokban,

Karácsonyi játszóház

Az ácsi gyülekezet hittanosai idén immár második alkalommal vehettek részt az adventi játszóházban, amelyet gyülekezeti termünkben rendeztünk meg. Nagy örömeinkre sok gyermeket és felnőttet is megmozgatott ez a program. Volt, aki papírból, dekor gumiból, fotókartonból stb. készített szeretteinek ajándékot, voltak, akik gyertyát díszítettek ki színes üvegfestékekkel. A konyhát megint csodálatos illatok lengték be, amikor felnőttek és gyermekek a hatalmas mennyiségű mézeskalácsot megsütötték. Örültünk, hogy senki sem unatkozott, használta fantáziáját, és szeretettel dolgozott a leendő ajándékokon..

Gyülekezetünk gyermekei részére szinte egész évben rendeztünk programokat. Ilyen volt a nyári balatoni hittanos tábor gyermekeknek és külön konfirmandusoknak, az őszi zirci vonatos kirándulás és a napközis táborunk július elején. Mindegyikért hálásak vagyunk Istennek, aki megengedte, hogy több időt tölthessünk "gyermekeinkkel".

E programok betetőzése volt az adventi játszóház, amelynek emléke, reméljük, ugyan úgy megmarad és élni fog a gyermekek szívében, mint a tavalyinak. Köszönetet mondunk minden felnőtt segítőnek és gyülekezeti tagnak, szülőknak és nem utolsósorban az alkalmainkat jelenlétével megáldó Istennek.

SZABÓ GYULA 1913-2006

Nagy sajnálkozással veszem tudomásul, hogy Szabó Gyula testvérünk, egyházunk hűséges tagja eltávozott körünkől. Ha jellemezni akarom, azt mondhatom,

hogy Ácson mind a kettőt elvégezték a történelmi temetőkön.

II. József korában meg olyan határozatot hoztak, hogy a falutól legalább négyszáz méterre legyen a temető. Büntették, ha nem így jelölték ki a helyet. Ebben az időben az Ótemető helye már adott volt.

A régi temetőkhöz észrevehetjük, hogy a családok egymás mellé temetkeznek, vagy egy sírba. Sok esetben a temetőben a megszokott templomi ülésrend szerint nyugszanak a holtak. A temetkezési módok közül meg kell említeni, hogy kb. 1980-ig Ácson az u.n. pandalos temetési szokás volt az általános. A temető jelentős mértékben leképezte a világi társadalmi helyzetet és az egyházon belüli viszonyokat (gondnok, presbiterek sírhelyei). Díszsírhely nem mindenkinek járt ki, ha meg tudta fizetni, akkor sem.

A temetői koszorú Ácson az első világháború idején terjedt el. Úgy, hogy először a városokra származottak hoztak haza temetésre koszorút. Általánossá az 1920-as években vált.

Mára jelentősen változtak a régi szokások.

Dr. Alföldi Kálmán
tiszteletbeli presbiter

Adventi koncert a gyülekezetben

Az ácsi gyülekezet temploma adott otthont annak az igényes és felemelő rendezvénynek, ami december 10-én került megrendezésre. A koncerten az ácsi zeneiskolások és tanáraik szolgáltak fuvolán, zongorán, orgonán, klarinéton, a szolfézscsoport versekkel; az énekkar pedig karácsonyi énekekkel örvendeztette meg a hallgatóságot. Köszönet illeti a befogadó gyülekezetet és a szolgálatokat megszervező tanárokat.

Idős és beteg testvéreink karácsonya a gyülekezetben

Újra örömmel és lelkesen készült a gyülekezet idős koruk és betegségük miatt templomba már eljárni nem tudó testvéreink karácsonyára. Sok-sok meghívót vittek el gyülekezetünk tagjai, és hívogattak e rendezvényre. Sürgő-forgó asszonyok már kora reggel berendezték gyülekezeti termünket, hogy minden időben kész legyen. Szorgos kezek készítettek szeretettel süteményeket a vendéglátásra.

Idős testvéreink karácsonyi istentiszteletén az igehirdetés mellett az Úr szent asztala is meg lett terítve, így úrvacsorai közösségben is együtt lehettek a gyülekezettel. Köszönjük a segítséget minden testvérünknek.

Gerecsei Judit
lelkipásztor

állandóan, minden munkában részt vett, szem előtt tartotta az egyház dolgait.

Mikor én a gyülekezet gondnoki tisztét láttam el, akkor ő gyülekezeti pénztáros volt. Azokban az években az egyház nem megtűrt, hanem üldözött volt. Nagyon sokat

aggódtunk, hogy rendben menjenek a dolgok. Elég sok tennivaló akadt. Volt olyan időszak, mikor a gyülekezetnek beiktatott lelkésze sem volt. A kisegítő lelkész mellett a döntéseket meghozni, a presbitérium támogatását megnyerni rám, illetve Gyula bácsival kettőnkre hárult.

Visszaemlékezve Gyula bátyámra csak azt mondhatom, le a kalappal előtte! Még az emléke előtt is! Hihetetlenül pontos és odaadó munkát végzett. A pénzre igen csak vigyázott. Kikértük egymás véleményét, s bár én voltam a fiatalabb, elfogadta javaslataimat.

Nagy munkában dolgoztunk együtt. Lebontottuk a régi, és felépítettük az új parókiát. Sokszor 70-80 ember dolgozott rajta, a bontástéglát megtisztítva pár nap alatt gúlákba rakták. De az építkezés is így ment. Három betonkeverő is működhetett egyidőben. Akik eddig nem ismerték a gyülekezet aktív magját, hitetlenkedve nézték munkánk iramát.

Gyula bácsival este, a fárasztó nap után beszéltük meg, a falu melyik részét járja be egyikünk, melyiket a másikunk munkást keresve. Mi itt térítés nélkül, Isten dicsőségére dolgoztunk szorgalmasan és sokan. Sőt, a munkán kívül pénz és ilyen-olyan adományokkal is segítünk.

A temető akkor is sok munkát adott. Abban az időben nem volt szervezett szemétszállítás. Vele együtt de sok száraz virágot, lombot, eldobott koszorút gyűjtöttünk egybe, égettünk el!

ÓDOR BÉLA 1946-2006

Az 1956-ban hősi halált halt Herczeg Lajos sírjának koszorúzása után hazafelé együtt jöttem Ódor Bélával. Boldogan mesélt pár napja véget ért erdélyi körútjáról. Elmondta, bejárta Erdély szép tájait, főbb nevezetességeit. Az oda-visszaúton kívül Erdélyben több ezer kilométert vezetett. Emelkedett hangulatban beszélt az ott lakó magyarokról, életükről, magyarságtudatukról, „Kissé fárasztó út, volt, de megérte”- összegezte mondanivalóját.

Az iskolánál kezdet fogtunk és elváltunk.

Kevés idő múltán Komáromban jártam családommal. Ott találkoztam Illek Pityuval, tőle tudtam meg, hogy Béla meghalt. A döbbenettől egy ideig némán álltunk. Azután jöttek a kérdések: mikor és hol? Röviden ismertette, amit tudott a hirtelen haláláról.

Utolsó kézfogásunkra gondoltam, gyászoló szeretteire, meg gyülekezetünkre. Egyházunkban ő mindig kész volt részt venni a munkákban, pénztárosi megbízatását élete utolsó órájáig kiválóan ellátta; mindenben jelen volt, megszoktuk, szerettük. Vele gyülekezetünk a szolgálatra mindig kész csupa szív egyháztagot, presbitert, pénztárost veszített.

Bélát korábban csak futólag ismertem. Mikor én voltam a gyülekezet pénztárosa, feltűnt bőkezűsége egyháza

Gyula bátyám rendkívül szerény, tisztelettudó ember volt. Ha az egyház ügye úgy kívánta, otthonunkban felkerestük egymást. Ha ő jött hozzánk, mindig szabadkozott a zavarás miatt, pedig nem zavart, pedig nem a saját ügyében jött...

Üzletember volt, munkájából eredően szinte mindenkit ismert. Többen rokonsági kapcsolataikat kutatva tőle kaptak eligazítást, mert azt is tudta. Sírhelyek választásában ez a tudása nagy előnyt jelentett, tudta, kinek hol nyugszanak a hozzátartozói több generációra visszamenően is.

Nem csak én szerettem és tiszteltem őt, ő is szeretett és tisztelt engem. Legutóbb, talán két hónapja, amikor kijöttünk a templomból, beszélgettünk. Ő akkor azt mondta: „Sanyikám, örülök, hogy megint találkoztunk. Az Isten hosszú életet adott, de szeretek is élni. Szeretek tenni az egyházamért.”

Több, mint tíz éven át az egyház ügyeit közösen intéztük, melyikünkre mi jutott. A közös emlékek alapján tudom, milyen ember volt. A templomban is fontos embernek számított. Ha az istentiszteleten nem jelent meg, mindenki aggódott: - „Gyula bácsi nincs itt!”

Nincs itt...

Hiányzik...

Hiszem, hogy oda kerül, ahova imáiban és cselekedeteiben egész életében készült: Teremtő Urához.

Nagy Sándor
presbiter

segítésében. A munkákban mindig részt vállalt. Rendszeresen templomba járó ember volt. Istentiszteletek után gyakran együtt ballagtunk hazafelé. Beszélgettünk sok mindenről, türelemmel meghallgattuk egymást. Barátság alakult ki közöttünk. Olvasmányai közül többet elhozott olvasásra nekem. Én meg ültetésre szőlővenyigét adtam neki. Később boldogan újságolta, már terem a szőlő. Megkért, egy szőlőtökéjét oltsam át más fajtára. Ígéretem teljesítéséről már lekéstem váratlan halála miatt.

Jó humorú, viccelődő ember volt, lehetett vele élcelődni. Esetenként istentisztelet után a templom udvarán kívántuk befizetéseinket rendezni vele. „Lehet, – mondta - gyere az irodámba”-, és odahívott az iskola ablakpárkányához.

Gyászoló családok kérésére gyakran vállalta temetések alkalmával a híradói tisztséget. Segített mindig, mindenhol, a szolgálatot jó szívvel, örömmel végezte.

Barátaim közül a közelmúltban távozott Vitéz Zsigmond, Halász József és Ódor Béla. Fájdalommal tölt el távozásuk. Egy úr tátong nyomukban, félelemkeltő úr. Kérem az Istent, hogy hitem erősítésével ezt a félelmet szüntesse meg szívemben.

Tóth Miklós
presbiter

Az alábbi verset dr. Csiha Kálmán az Erdélyi Református Egyházkerület (ma már nyugalmazott) püspökének Fény a rácsokon című könyvéből másoltuk. A lelkeszt a kommunista uralom idején koncepciós perben hosszú évekre börtönbüntetésre ítélték. A külvilágtól teljesen elzárta a börtön. Csak véletlenül tudhatta meg, hogy van egy közel öt éves gyermeke. Hitét a börtön nem törte meg, sőt még inkább megerősítette. A verset a börtönben írta, és beillesztette a börtönévek után írt könyvébe. Aki el szeretné olvasni a könyvet, a parókián kölcsön kérheti.

Még tizenegy nap, s földre száll az angyal,
Csengő csilingel bársony esteken,
S titok-szárnyakon, ezüst angyalhajjal
A földre száll az álom: megjelen

Még tizenegy nap, kigyúlnak a fények,
S csillagszóróktól fényes éjszakán
Kis gyermekszemek bűvöletben égnek,
S Jézus kopogtat szívek ablakán.

Én Istenem! Már ötször csalt az álom.
Már öt karácsony telt el nélkülem.
Öt éve. . . már az éjszakát hogy járom,
S karácsonyeste nincs csak egy tüzem:

Hogy Benned bírom, könnybe, éjbe hullva,
Mert kegyelmes vagy s megadod nekem,
Hogy egyszer én is szent karácsonyesten
Megláthatom kis, árva gyermekem.

Akiket megkeresztelünk:

Villám Márton Attila
Eördögh Fanni
Nagypál Tamara
Lakas Heléna
Fodor Zsannett
Kürti Boglárka
Jankovics Viktória

Házasságot kötöttek:

Eördögh Balázs- Handl Anita

Akiktől elbúcsúztunk:

Cseledi Ernő	42
Reider Józsefné	
Nagy Erzsébet	79
Alföldi Sándorné	
Varga Julianna	91
Nagy József	85
Szabó Gyula	93
Halász József	81
Ódor Béla	60
Soós Bálint	89
Hozman Ferencné	
Vas Ilona	67
Kustán Zoltán	77
Kocsis Vincéné	
Tarics Lília	87

Az adatok 2006. aug. 20. – dec.
17. közötti állapotot tükrözik

ÚJULJATOK MEG...” - ünnepi hét az ácsi református gyülekezetben

Az ácsi református egyházközség presbitériuma úgy határozott, hogy a 2006. október 23-31 közötti időszakot ünnepi hétté nyilvánítja, és ennek keretében emlékezik meg az 1956-os forradalom és szabadságharc 50. évfordulójáról, közelebbről pedig a gyülekezetből indult és 1956-ban mártír halált halt Herczeg Lajos teológiai hallgatóról, valamint a reformációról.

Az ünnepi hét tervezett programja:

Október 23 (hétfő):

15.00: ÜNNEPI ISTENTISZTELET a református templomban és HERCZEG LAJOS EMLÉKMŰVÉNEK FELAVATÁSA a templomkertben. Igét hirdet DR. BÉKÉSI SÁNDOR dékán (Károli Gáspár Ref. Egyetem Hittudományi Kar). Megemlékezést és ünnepi beszédet tart a család nevében DR. HERCZEG PÁL professzor, a volt évfolyamtársak nevében DR. SZÜCS ZOLTÁN professzor. (Az alkalmat a Polgári Kör és a Református Egyház közösen szervezi)

Október 26 (csütörtök):

17.00: BEMUTATKOZIK A RÁKÓCZI SZÖVETSÉG. A határon túli magyarokkal való kapcsolattartást, a nemzeti kultúra és 1956 értékeinek ápolását célul kitűző szervezetről beszél HALZL JÓZSEF a Rákóczi Szövetség elnöke.

(helyszín: református gyülekezeti terem)

Október 28 (szombat):

16.00: MEGEMLEKEZÉS ÉS KOSZORÚZÁS Herczeg Lajos sírjánál, halála napjának 50. évfordulóján.

(helyszín: református temető)

17.00: “TÖRTÉNELMI LECKE” - könyvbemutató és előadás. Azonos című könyvét bemutatja és annak kapcsán az 1948 utáni időszakról, az egyház 1950-es évekbeli helyzetéről beszél FODORNÉ DR. NAGY SAROLTA református lelkipásztor, tanár (Nagykőrös).

(helyszín: református gyülekezeti terem)

Október 29 (vasárnap):

10.00: ISTENTISZTELET. Igét hirdet BORSOS SÁNDOR ny. lelkipásztor.

15.00: ISTENTISZTELET a Pénzásásában (Jókai Mór Általános Iskolában)

17.00: ZENÉS ISTENTISZTELET. Közreműködnek a zeneiskola növendékei.

Október 31 (kedd):

17.00: REFORMÁCIÓI ISTENTISZTELET. Közreműködnek a gyülekezet konfirmandusai, és a gyülekezet énekkara.

Utána a gyülekezeti teremben TEMPLOMUNK ÉS GYÜLEKEZETÜNK ÉVSZÁZADAI című állandó tabló bemutatása. Megnyitja DR. ALFÖLDI KÁLMÁN tiszteletbeli presbiter.

Minden érdeklődőt szeretettel vár az ácsi ref. egyház presbitériuma

(Ezzel a meghívóval tájékoztattuk az érdeklődőket a tervezett istentiszteletekről, ünnepi alkalmakról. Utólag megállapíthatjuk, hogy terveink megvalósulhattak, az egyes alkalmakat érdeklődés kísérte. Köszönetet mondunk Istenünknek, hogy a megvalósításhoz erőt adott. De köszönetet mondunk mindenkinek, aki segítséget nyújtott a munkában; és a résztvevőknek is, akik ezeken megjelentek, velünk együtt dicsőítették a mi Urunkat.)